

her i Sognet for sin Stands Selvstændighed og Oprejsning, maatte han spørge sig selv, om det virkelig nyttede at fortsætte. Overalt saa' han nu igen krumrygget Lydighed og støvslikkende Underkastelse. Og — tænkte han — kunde man overhovedet vente andet af et Folk, der i alle Forhold syntes at have taget til Valgsprog: Jo galere des bedre!

Men som han laa dér vaagen i Mørket, mens Nattens Timer skred, samlede han al sin Tanke om det mørke Barndomsminde, der gennem hele hans Liv havde været Sporen i hans Side, det bitre Kildevæld, hvortil han var tyet, hver Gang Svaghed og Forsagthed fik ham til at vakle paa Vejen. Det var Mindet om hin mørke Efteraarsdag, da han som Hyrdedreng paa Tryggerløse i Vesterbysognet blev Vidne til, at Herremanden gennempryggede hans Fader med sin Stok. For tusende Gang saa' han den hele Scene for sig: de store, lergraa Marker, den krumbøjede Fader ved Ploven, de dampende Heste, den unge Junkers brune Handsker og gule Spadserestok, Faderens ynkelige Mine, hans løftede Arm og bedende Hundeblik . . . Erindringen stod indbrændt i hans Sjæl som et Slavemærke, der fik ham til at rødme. Aldrig kunde han tænke derpaa uden gennem hele